

*Tři hároši v
Pobaltí
(expedice Frank Zappa)*

Jiří Kostur

TŘI HÁROŠI V POBALTÍ

(Expedice Frank Zappa)

Jiří Kostúr

Jiří Kostúr
Tři hároši v Pobaltí
(expedice Zappa)

Vydáno v roce 2016
Nakladatelství Jiří Kostúr (jiri.kostur@seznam.cz)

© Jiří Kostúr, 2016
Fotografie: Jiří Kostúr, František Stárek Čuñas, Romana Šimková,
Miroslav Skalický Skalák a Šárka Skalická

ISBN: 978-80-88139-06-5 (PDF)
ISBN: 978-80-88139-07-2 (EPUB)
ISBN: 978-80-88139-08-9 (MOBI)

Bibliografie Jiřího Kostůra (1942):

Roční doby (přírodní lyrika), Severočeské nakladatelství, 1973.

Satori v Praze (autobiografické povídky), Pragma, 1993, rozebráno.

Lesní hovory (přírodní lyrika), Torst, 2000, rozebráno.

Toulavý kopyta (cestopis o putování s koněm po Šumavě a Vysočině, vlastní vydání, 2006.

Vidět sekvoje, a zemřít...(cestopis z amerického Jihozápadu), Akcent, 2008.

Baráky – souostroví svobody (se spoluautorem Františkem Stárkem Čuňasem kniha rozhovorů s aktéry undergroundových komun z komunistické doby), Pulchra, 2010.

Je zastoupen v Antologii české poezie I. díl (1966-2006), Dybbuk, 2009 a v antologii Chlévská lyrika (aneb zvířata nám odcházejí ze života), Sursum, 2010.

Časopis Revolver revui č. 83, 2011 otiskl kratší výběr ze sbírky milostné poezie **Stařec a láska**. V literární revui *Pandora* č. 24, 2012 vyšla ukázka z připravované knihy **Dobry práskač Švejk**, která vychází ze svazků *StB*, které byly na Jiřího Kostůra vedeny jako na nepřátelskou osobu a s nimiž se seznámil teprve po 23 letech, vlastní vydání, 2013. Tištěná kniha je už rozebrána a na jaře roku 2015 vyšla jako e-kniha.

Tančící derviš (cestopis o Turecku), e-kniha 2015.

Island-země v zrodu (cestopis o putování Islandem), e-kniha 2015.

Stařec a láska (troufalý milostný deník), milostná lyrika, e-kniha 2015.

Union Jack (cestopis o Anglii, Walesu, Skotsku a Irsku), e-kniha 2016.

Obsah:

Prolog

2. září

3. září

4. září

5. září

6. září

7. září

8. září

9. září

10. září

11. září

12. září

13. září

14. září

15. září

16. září

17. září

18. září

19. září

20. září

21. září

22. září

23. září

24. září

25. září

Epilog

Prolog:

„Čoveče,“ oznámil mi Čuňas do telefonu, „Skalák poveze do Pobaltí loď a chce, abych já jí táh za mou Avii, protože ten jeho Meďour má už takhle přes 7 metrů. To mu musíme rozmluvit!“

Bylo jasné, že Čuňase alias Františka Stárka nejvíc hněte, že by „jachtu“, pětimetrovej motorovej člun, měl táhnout přes celý Polsko a pak tři pobaltský státy on se svým Furgonem. Nedivil jsem se mu, našťestí to nechtěl přehrát na moje prdítko od firmy Suzuki: teréňaček Jimny. Mně spíš přišlo uhozený, že bysme měli se člunem zajet na výlet do Helsinek přes Balt, jak Skalák má plánovat. Už jednou jsem zažil bouřlivější Baltický moře, když jsem se vracel ze Švédska do Německa, ale to jsem koukal na vysoký cákance vln na skleněný stěně restaurace obřího trajektu.

„Ten Skalák má nápady!“ řekl jsem, protože jsem myslel, že jde skutečně o jachtu s plachtama. „Umí to vůbec někdo vobsluhovat? A co když přijde bouře?“

Čuňas mě uzemnil: „Smrt na moři by nebyla zas tak špatná. Nakonec ty máš už život za sebou!“ Měl pravdu: v Litvě jsem oslavil šedesát sedm křížků na hrbu a jako vypelichanej androš jsem vlastně už přesluhoval. Za hippísáckejch časů v šedesátejch letech se razilo heslo: Komu je třicet, tak je odkecanej.

K harcování se člunem nakonec nedošlo. Skalák, Miroslav Skalický, uznal, že táhnout loď na vzdálenost 3.000 kilometrů tam a zpátky není úplně přiměřený. Čuňasova skříňová Avie byla tedy z obliga, a když Skalákův obytnej komplex, pomalovanej jako autobus Kena Keseye, projížděl Rigou, Tallinnem atd., kde musel různě popojíždět a couvat s těma dlouhejma metrama staříckýho Mercedesu, tak Míra konstatoval: „Bylo dobře, že jsme ten člun sebou nebrali. Těžko by se s ním parkovalo a točilo v ulicích!“

U cestování bez lodí mi bylo akorát líto, že nebudu moct pro případnej cestopis použít titul: Tři hároši ve člunu, ke kterému mě inspiroval anglický spisovatel Jerome Klapka Jerome se svou knížkou: Tři muži ve člunu. Titul Tři hároši v Pobaltí není taky špatnej. Nějakou srandu jsme si tam užili i bez vlnobití na moři.

Například na mou referenci, že žena mě neustále uvrtává do cestovního připojištění, který by zahrnovalo i převoz mrtvol, mě Čuňas

ubezpečil: „Slibuju, že tě zabalíme do koberce a přivezem nazpátek. Dáme tě ale na zahrádku, abys nám v Avii nesmrdě!“

Naše cesta do Pobaltí nesla název: Expedice Frank Zappa. Ve Vilniusu se má nacházet socha tohoto americkýho undergroundovýho rockera, kterej je mi především znám z plakátu, kde se svou mušketýrskou vizáží dřepí se staženejma kalhotama na záchodový míse. Mě bere spíš beatnik Gary Snyder, takže bych dal přednost nějakýmu Národnímu parku. Loni to byly sekvoje v Sierra Nevadě, ale na podobný vejlety už nemám prachy. Aspoň vyzkouším, co košťuje kolektivní cestování.

Exploreři do Pobaltí jsme nebyli jen my tři. Skalák měl ve svém barevně vyzdobeným vehiklu ještě dva členy posádky: ženu Šárku a RONALDA, psa plemene boxer. Šárka byla od Míry kritizovaná, že pořád spí a RONALD, že velice smrdí. Šárku jsem ale viděl dost často sedět za předním sklem na navigátorským stanovišti, kde fotila a obsluhovala videovou kameru. Proto se taky na mě obrátila s dotazem: „Jiří, že to není se mnou tak zlý, jak Míra tvrdí?“

Skalák si ale stál na svém: „Příště tě sebou nevemu, všechno prochrníš!“

Čuňas měl v Avii taky ženský doprovod Romanu z Ústí nad Orlicí. Ta se živí manikurou, a jestli Fanda využíval jejich služeb taky v tomhle směru, to nevím, vyleštěný nehty jsem u něj neviděl. Mně se loni svěřil, že nemá u jeho žen štěstí a proto praktikuje systém: sbalit na jaře a rozchod na podzim. Do Pobaltí jsme odjížděli na začátku září, tak sbalení Romany ještě platilo. Ta mi nahlásila taky, že se bude během cesty rozhodovat, jak s Čuňasem dál. Jeho systém asi platí, protože s Romanou po návratu už nebyl a teď na jaře sbalil mladou Kukalku. Uvidíme, počkáme si na podzim.

Já se nacházel ve svém Jimnym sám, což kvituju s uspokojením. Sedačky u spolujezdce můžu mít tím pádem stále rozložený ve spací úpravě a nemusím je každéj večer rozkládat a rozbalovat spacák. Romana se taky divila: „Ty máš toho nějak málo,“ zatímco Čuňas hlásil, že ona má krámů plnej nákladní prostor. Debatu o výstroji nad mou krosnou, kde jsem měl všechno potřebný sbalený, jsem uzavřel replikou: „Nejedem přeci na Severní pól!“

Na Severní pól jsme nejeli, ale chtěli jsme to švihnout přes Kaliningradskou oblast, k čemuž bylo nutný obšťastnit naše pasy ruským vízem. To obstarával Čuňas, kterej pobejvá v Praze. Bylo taky potřeba oskenovat řidičák a technickej průkaz a poslat mu to po inter-

netu. Já měl jen pomalejší internet, tak to trvalo skoro hodinu, než se mi to odeslalo. Nakonec to bylo k ničemu, protože Rusáci si nechtějí vylepšovat státní pokladnu jenom 2.000 Kč za vízum, ale i dalšíma byrokratickejšma a finančníma požadavkama. Čuňas to vzdal kvůli nástěnce, co na velvyslanectví visela. „Než to někdo přečte, tak z něj bude doktor ruskejch věd!“ řekl do telefonu.

Než se do Pobaltí rozjedem, tak trochu kdo je kdo: my tři hároši jsme žili na konci sedmdesátých let a na začátku osmdesátých v undergroundový komuně na Nový Vísece u Chomutova, kde se uskutečnila řada undergroundovejch akcí jako koncerty The Plastic people of The Universe, DG 307 atd. Život tam skončil vyvlastněním baráku od StB. Skalák se pak vystěhoval do Rakouska, Čuňas byl dvakrát zavřenej za vydávání časopisu VOKNO, jehož já jsem byl redaktorem. Míra po Listopadu pendluje mezi Rakouskem a Českem a na Vysočině zrenovoval bejvalej mlejn, kde pořádá i dnes undergroundový festivaly. Fanda byl donedávna plukovníkem BIS a teď se na USTR zabývá undergroundovou historií. Já krapet píšu, občas je mi něco vydáno. Do penze jsem se živil jako OSVČ v dřevorubecký profesi.

Skalák

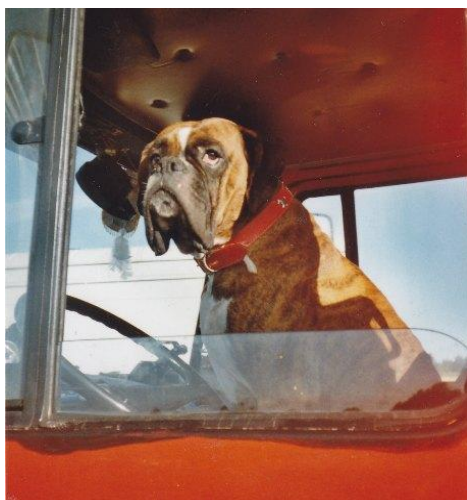
Šárka

Čuñas

Romana

Řidič Ronald

Autor

2. září 2009

V Českých Libchavách, kde má Čuňas svý venkovský útočiště, jsme na Skaláka a Šárku čekali dva dny. Před tím při cestě přes Prahu jsem vyzvedl Čuňase na konečný metra na Černým mostě. Přes Prahu jsem jel proto, jelikož jsem tam musel odvízt k dceři psa a i klec s andulkama, když žena měla bejt též čtrnáct dnů mimo domov. S andulkama to dopadlo neslavně, přehozenej hadr přes klec, aby byly za jízdy klidný, se zadrhnul za drátěný dvířka a při jeho stáhnutí v Praze jedna andulka uletěla. Čuňas potom na Černým mostě kroutil hlavou: „Ty stěhuješ i andulky?“

Než Skaláci dorazili, tak jsme s Čuňasem dva dny konzumovali pytel buřtů, kterej odvezl ze Skalákova Meziříčka ze srpnovýho festivalu, co tam zbyly. Střídali jsme je na všechny možný způsoby, naposled je Romana udělala s vajíčkem. Myslím, že se nějaký ještě vpravily se do některýho oběda, jenž probíhal už v Polsku. S rejži určitě nebyly, to by Čuňas nejed. Nemůže jí po normalizačních kriminálech ani vidět. „Co jsem viděl myši hovna v rejži v poměru 1 ku 1, tak mi nesměj přijít na stůl!“ říká pokaždý. Skalák mu chce k nějakému výročí koupit Rýžovou kuchářku...

Odstartování do Polska zdržel chladič u Skalákova Meďoura, kterej Míra musel v Meziříčku vyměnit. Přijeli proto o den pozdějc. Očekával jsem, že se ta jeho pomalovaná kraksna někde cestou rozsype, ale vydržela celou anabázi bejvalejma sovětskejma pobaltskejma republikama. Akorát při zpáteční cestě v Česku odpadla vejfuková roura, ale to už jsem s nima nebyl, jelikož jsme se v Polsku u Treblinky rozdělili. Já si odbočil šoupnout národní park Bailowiežský prales.

Když Skalák se Šárkou ráno dorazili – v noci při cestě k Čuňasovi do Českých Libchav se někde s Meďourem utábořili – tak po kávičce dam a posledních cestovních proprietách Romany v krabicích uskladněných do Avie se konečně v jedenáct dopoledne vyrazilo. První zastávka tříčlenný expediční kolony se odehrála ale hned při výjezdu z Libchav na hlavní silnici. Poskládali jsme naše dopravní prostředky vedle sebe a vyhotovilo se dokumentační foto včetně posádek. Můj Jimny se krčil skromně vedle předku Skalákova vehiklu, ale neměl jsem z toho pocit motorizovaný nedostatečnosti.

K hraničnímu přechodu do Polska jsme odbočili za Libchavama přes Žamberk. Naší karavanu vedl Čuňasův bílej Furgon, chvost jsem uzavíral já. Držel jsem se kus za Skalákem, abych měl větší přehled v protisměru. Ze zadních dveří jeho Meďoura jsem měl pořád před očima nápisy: „Co čumíš?“ a „Mně se tvoje auto také nelíbí!“ K dalším textům v barevných plochách z boku se dostanu až pozdějc. Přední masku zdobí heslo: „Underground is Life!“ Vzadu je taky hláška mašinřiry Grosse: „Myslím to upřimně!“

Stavěli jsme ještě v Jablonným nad Orlicí. Potřeboval jsem koupit příruční hasicí přístroj, kterej je v Polsku povinnej ve výbavě auta a tamní policajti uštěďřujou za něj Čechům pokuty, protože u nás se nevyžaduje. Malej pěnovej hasičák jsem koupil u pumpy. Čuňas při zaparkování na náměstí předvedl názorně jakej má brejlatej ostrozrak vedoucího výpravy. Některá z holek něco potrebovala v lékárně a Fanda ukázal: „Támhle je.“ Skalák se rozesmál: „To není lékárna. Tam je napsáno Husquarna!“

Do Polska jsme přejeli na přechodu Dolní Lipka. Po vyfocení u hraniční tabule s červenou orlicí jsme to šněrovali na Kladsko. Jako zadní voj jsem nemusel hlídat správněj směr a mohl se rozhlížet krajinou. Než jsme se ocitli v polskejch rovinách, tak jsme zkraje supěli v kopečcích. Já bych je s Jimným vyjel bez řazení, ale za Meďourem s černým naftovým kouřem jsem se musel belhat pomalu. Čuňasova vůdčí Avie je taky naft'ák, ta ale tolik nesmrdí.

Panská hranice

U jedný benzínky jsme vyměnili zlotý za eura. Já moc ne, bylo jasné, že nás pumpař kursem natáhne. Tu trochu polskejch drobaků jsem uplatnil u menšího občerstvení, kde jsme zastavili na držkovou polívku. Čuňas vykládal, že když tu před lety jel, tak ten Polák tady začínal s vojenskou polní kuchyní. Návrat kapitalismu pochválil: „A teď se už zmohl na motorest!“ Romana ale nebyla se službama spokojená, protože podnikatel jí nechtěl prodat rakvičky se šlehačkou za starý zlotý z komunistický éry.

Kolem 4 hodin odpoledne jsme dorazili do Wrocław. Čuňas měl zapnutou navigaci, ale na směr Konin jsme se vymotali teprve až po

dvou hodinách. Fanda odrážel moje a Skalákovi uštěpačný poznámky: „Držím se GPS!“ Tu už jsem s ním zažil v létě při cestě do Olomouce za Květou a Honzou Princovými, když jsme bloudili kolem uzavírek do Nenakonic. Každou chvíli nám to hlásilo: „Až to bude možné, otočte se!“ Čuňas vyprávěl, že když jel jednou s Magorem podle zapnutý GPS, tak ten volal k nočnímu nebi: „Ty čuráku tam nahore, zavři konečně už tu svou nevymáchanou držku!“

Skončili jsme v jedné vesnici 12 km před Koninem. Bylo už 9 hodin a byla tma. Skalák ještě chtěl popojet až za Konin, že jsou tam podle mapy u silnice rybníky. To jsme ale s Čuňasem zavrhlí, protože ve tmě těžko budem k nim hledat cestu. Hlasování Míra prohrál, byli jsme proti němu čtyři. Ronald byl taky na naší straně, chtěl se už vyvenčit a nažrat. Odbočil jsem u nějaký cesty na širším prostranství mezi domy jako průzkumník a zablikal jsem pak světly na louce, kde jsme se usalašili na průjezdní polňače. Z nedalekého statku na nás nikdo nevyběhl s holí.

Večeri jsme odbyli u Skaláků u jídelního stolku. V zobytněný prostore mají kuchyňku s propanbutanem, ložnici a i záchod se sprchou. Střechu Med'oura obíhá dokola trubka z PVC jako zásobník na vodu, kterou Míra doplňuje u benzínek. Vyprávěl mi, jakou měli příhodu v poušti v Maroku, když je stavěli celníci. Jeden stál před autem a prohlížel jim doklady. Horkem stoupl v trubce tlak, kterej vyrazil uzávěr, a proud vody vytrysknul na celníka. „Trefil ho rovnou do ksichtu a celýho ho zlíl,“ smál se Míra. „Vzal to ale sportovně. Na rozloučenou se taky pak už smál!“

Čuňas je pověstnej vypravěč anekdot. Při večerní siestě dal do placu jednu o Roubínkovi, kterej vařil žízalovej guláš. Čuňas prozradil jeho recept: „Žízalovej guláš rovná se 1 žízala a 1 kůň!“ Mě pak pochválil za dobrou navigaci z Wroclawi, kde jsem se ujmul vedení našeho bloudícího konvoje. Řekl: „Je vidět, žes otrkanej, jak jsi jezdil na ty Sibíři!“ Trochu si spletl lokalitu, loni jsem se motal na osmiproudý dálnici v Los Angeles. Zítřa pochvalu zas stáhl, nebudu ale předbíhat událostem.

3. září

Ráno jsem koukal do červeného slunce, bylo 6. hodin, všude ještě panoval klid. Nocujeme u travnatého rigolu s rákosím za vesnickej-

ma humnama s pastvinama. Nedaleko pod stromem přežvykuje několik ležících krav. Všude jsou rozplesklý starý kravince.

Šárka vypustila Ronyho a Romana už pochoduje taky kolem Avie si ulevit slabinám. Nežinýruje se a přidřepne hned u zadního kola. Mimo benzínovejch pump provádí takovouhle praxi celou cestovatelskou trasu. Její ledviny nemají nejspíš žádnou uzavírací záklopku. Za pár dní proto vyfasovala urologickou přezdívku na indiánskej způsob: Ta, která furt všude chčije!

Vesnice se probírá do života. Za rigolem projel staříckej traktor a sedlák vede krávu na pastvinu. Ve vratech blízkýho statku si prohlíží zkoumavě naši kočovnou grupu další vesničan. Policajty nevolá, nechá nás v pohodě nasnídat. Já nemusím vytahovat svůj propanbutanovej vaříč, Šárka mi vaří čaj u sebe. Při svejch soliterskejch cestovatelskej výbojích se s čajem nikdy nepáru, piju k snídani studenou šťávu.

V Koníně jsem se jako navigátorskėj vodič zrovna nepředvedl v pozitivním světle. Zabloudili jsme někde na předměstí, kde se nevyskytovaly žádný směrovací tabule. Nepomohl ani dotaz u místního domorodce na výpadovku na Toruň. Čuňas taky hned konstatoval: „Včera jsem tě asi přechválil!“ Zapnul GPS, a když nás z Konína vyvedl skutečně na potřebnej směr, neodpustil si satisfakční spokojenost: „Říkali jste, abych si GPS strčil do prdele. A teď je vám dobrá!“

Krajina středního Polska je fádni placka se šedivou, omšelou vesnickou architekturou. Akorát kostelům je věnována renovační péče. Komunismus zanechal svoje dědictví i na silniční síti, která má zflíkový podloží. Vyjetý koleje v asfaltu od kamionů hrozej, že vyhoděj auto z vozovky. Kdysi při cestě se synem na pobřeží Baltu jsem urazil na železničním přejezdu jednu lopatku větráku, když při skoku přes koleje vylítl u půjčený škodovky klínovej řemen ze řemenice motoru. Projeli jsme pak půlku Polska s hučením poškozenýho větráku než jsem sehnal novej.

Oběd jsme realizovali na prostranství u jedný benzínky. Měli jsme rozložený stůl a židličky a Ronald každýho hypnotizoval upřeným pohledem, jestli mu k jeho suchým granulím nekápne něco na přilepšení. Nekáplo, i když ho Skalák povzbuzoval puštěným ceděčkem s křesťanskějma songama Sváti Karáska. Šárka odháněla Ronyho s jeho vrtícím se kupírovaným pahejlem: „Fuj, ty ses zase uprd!“ Čuňas ho pohladil: „Aspoň někdo prdí víc než já!“

Dnešním nejlepším cestovním výhledem byl přejezd mostu přes řeku Vislu v Toruni. Nedalo se na něm ale zastavit a tak pěkný ná-
břeží s kostelama a věžema z červených cihel jsme museli skou-
knout za jízdy. Nechtěli jsme se tam zdržovat, protože kvůli usta-
vičným omezení rychlosti na 50 km v roztažených vesnicích, který
prakticky bez přerušení sousedí hned vedle sebe, nám přejezd Pol-
ska moc rychle neodsejpal. Dneska se ještě k Mazurskejm jezerům
nedostanem.

Začalo poprchávat, Čuňasovi na Avii nějaký zkrat u zapnutého
stěrače vyhazoval každou chvíli pojistky. Zajeli jsme k pumpě, aby
si koupil nějaký do foroty, protože závada nešla hned nalízt. Tady se
mi podařilo předvíst, jak mi už stárne mozek. Vyjel jsem nazpátek na
silnici a ve zpětným zrcátku jsem zaregistroval, že Skalák s Čuňasem
zabočili na druhou stranu. Popojel jsem kus a zastavil. Oni chvíli je-
li, pak zastavili taky. Napadlo mě, že se chtěj asi vrátit do městečka,
jestli tam není nějaký servis pro Avii, tak jsem to otočil za nima.

Čekali na mě na krajnici a chechtali se. Já totiž zapomněl, že kte-
rýho směru jsem k benzínce zajel a vydal jsem se nazpátek, odkud
jsme přijeli! Skalák to okomentoval: „Říkali jsme si, jestli tam budeš
čekat do tmy nebo do svítání!“ Čuňas si pochopitelně přidal svoje:
„Kostúr se nasral kvůli mému stěrači a vrací se domů!“ Když jsme
se znovu rozjeli, řekl jsem si: „Snad mám už věk na nějaký ten
úlet!“

Dneska jsme si ustlali někde za Olsztynem na křižovatce polních
cest. Podle Skaláka tam mělo být zas někde jezero. Nikde nebylo
vidět, a protože bylo ještě světlo, tak jsem byl vyslanej s Jimným ho
najít. Kus hladiny jsem asi po 2 km uviděl, ale ke vsi dolů vedl hro-
zitánskej krpál s blátivou cestou. Já mám vehikl s náhonem 4x4, tak
jsem neměl obavy, že to zejtra nevyjedu. Míra ale s Mercedesem asi
těžko, když nechtěl parkovat ani na trávě, aby ten jeho těžkej křáp v
mokřý louce neuvíznul.

Můj průzkum ho neodradil, musel jsem složit vpředu sedačku a
odvít ho, aby přezkoumal osobně mou informační pravdivost. Vý-
sledkem bylo, že jsme sjeli do tý vsi a zjistili, že k jezeru není volnej
přístup, byly tam akorát zatarasený soukromý cesty. Šlo jen o pár
baráků, ale jako zajímavost bylo, že v tý osadě bylo 200 metrů ko-
munikace vydlážděných dlažebními kostkama, ale ten blátivej krpál
byl ponechán v přírodním hliněným stavu.

Skalák tedy uznal, že je jedno, kde v mokrotě spíme. Umístili jsme vozidla do tří křižovatkovejch rohů, aby se dalo projet. Nějakej starej žigul rozzářil do tmy reflektory a to byl všechen místní provoz uprostřed polí. Kdyby s náma jel zakladatel Trutnovského festivalu Martin Věchet, jak zkraje chtěl, tak i čtvrtěj roh křižovatky by byl obsazeněj. Skalák si cestou k jezeru opět liboval, že se nechal Čuňasem přemluvit, aby nebral tu svou loď. Kam by se s ní tady prsknul, to nevím.

Při večerním posezení v Meďouru se mimo jiný znovu komentoval ten můj obrácenej výjezd z pumpy. Skalák k tomu ještě přidal, co se mi povedlo na letošním Trutnovským festivalu, kde v undergroundovým stanu vystupovali písničkáři z Nový Vísky, který tam za komunistů hráli. Jedním z nich byl i Fricek a ten Mírovi bonznul, jak jsem ho v Trutnově nepoznal. „Fricek kroutil hlavou,“ oznamoval Skalák, „že se viděl s Kostúrem před tejdnem, když se stavěl Čuňas s ním u Fricka v Podháji. V Trutnově ke Kostúrovi přišel a ten na něj koukal jako vejř a ptal se ho: ‚Kterej ty seš?‘“

Bránil jsem se: „Nebylo to za tejdnen, ale za čtrnáct dnů. Fricka jsem viděl po 25 letech, a navíc jen chvíli, protože kvůli bouři přestal jít proud a Čuňas s Frickem a Hurvínkem seděli v kuchyni při svíčkách, zatímco já vedle v obýváku skenoval fotky pro knížku o undergroundovejch barákách. V Trutnově si Fricek uvázal na hlavu žlutej šátek, aby nebyla vidět jeho začínající pleš, proto jsem ho hned nepoznal!“

Čuňas se samozřejmě chlámal jako zjednanej: „Nekecej, seš už sklerotik!“

4. září

Ráno byly skla v Jimnym celý zamlžený. Probudil jsem se v půl sedmý, Čuňas v tričku a tréncách už strašil u Avie a pak dělal vopičky nahoru na Ronyho, kterej trůnil na sedačce v kabině Mercedesu. Nepršelo, v zatažený mračný dece se klubaly světlý místa s modrejma pruhama a studnama.

Přes křižovatku projelo pár aut s vesničany do práce. Čuňas se postavil se svou cejchou doprostřed a rozpaženejma rukama řídil na tomhle polním dopravním uzlu provoz. Hlaholil: „Tohle je nejrušnější křižovatka v Polsku!“

Skalák mě viděl, jak si zapisuju v autě poznámky ze včerejška, tak k tomu dodal: „Budem si muset zkontrolovat, jestli píšeš taky vo sobě.“

Než jsme se vrátili na trasu, Skalák s Čuňasem zkoušeli najít závadu, která přepalovala vlákna pojistky stěrače. Nevím, jak se v tý motanici drátů chtěli vyznat, ale jejich vystrčený zadky u Avie byly fotogenický, tak jsem je vyblejsknul svým čínským automatem, nad kterým Čuňas kroutil hlavou, že ještě něco takovýho může existovat v digitální éře. V cestopisu: Vidět sekvoje, a zemřít..., co mi loni vyšel, jsou fotografie ale obstojný.

Čuňas řídí nejrušnější křižovatku v Polsku

Zkrat na drátech nebyl objevenej, ale nepršelo, vyjasnil se slunečnej den. Konečně jsme dorazili do oblasti Mazurskejch jezer. Projeli jsme městečko Mikolaj s jeho turistickým provozem a odbočili podél jezera Sniardwy najít nějakej osamocenej flek u vody. Všude ale bylo vysoký rákosí a ani můj průzkum s Jimnym po polní cestě přístup k jezeru neobjevil.

Pokračovali jsme úzkou asfaltkou na Luknajno. V mapě byla silnička značená zelenou barvou, tak by to měla bejt krajinně zajímavá trasa. Asfalt nás zavedl do lesa, kde se změnil v hrbolatou hliněnou cestu. Ta nás nakonec zavedla ještě k menšímu protějšímu jezeru u Sniardwy, ke kterému se muselo zajít pěšinou rákosím.

Luknajno bylo jen pár chat s menším hotýlkem, tak jsme ho jen projeli a zkoušeli pak dál v lese, jestli nenarazíme přece jen na přístup k vodě. Nenarazili, akorat jsme se trochu prošli s Ronaldem a já zakopnul o houbu kozáka, kterej pak posloužil k obědu. Rozhodli jsme se vrátit k tomu hotýlku a zaparkovali na prostranství naproti, odkud vedla stezka k tomu menšímu jezeru.

Za hotýlkem bylo molo a přístup k jezeru Sniardwy a i když na tabuli pro návštěvníky bylo napsáný, že se za vstup platí 20 zlotých, nikdo po nás peníze nepožadoval. Bylo po sezoně, všude bylo pusto.

Když z mola do vody vlezl Skalák, tak nás informoval: „Takhle si peru trenýrky!“ Čuňas si máčel na břehu napřed jen nohy a ohodnocoval postavu Romany, která bez nějakých cavyků se vysvlíkla na ádu: „Romano, ty seš tak tlustá!“ Když jí z vody trčela jen hlava, Fanda si přisolí: „To ji donutilo se ponořit!“

Čuňas si nakonec svlíknul triko a odhalil svoje prsa o ženský velikosti č. 5. Když do zátoky vnořil i svůj pupek, způsobil tsunami, který mě z mola spláchno taky do jezera. Vypral jsem si též trenýrky. Šarka zmáčení unikla, stala na břehu, že nemá hezký plavky. Po čubení jsem vylezl na dřevěnou věž pozorovatelnou na sledování vodních ptáků a v dalekohledu viděl několik labutí a černý lisky.

Napřed smočit nožky

a pak velikost č. 5

U mola byla přivázaná motorová jachta, která Skaláka přiváděla znovu k otázce, jestli přeci jen neměl svou loď sebou vzít. „V Estonsku je spousta malejch ostrůvků!“ informoval. My všichni ostatní jsme měli převoz lodí absolutně vyřešený. Když jsem se vracel po molu na břeh s jachtou za zády, vyfotil mě Čuňas se slovy: „Milionář Kostúr se vrací ze své jachty!“

Milionář a jeho jachta

Dneska na mě přišla řada s kuchtěním. Pro společný vaření se holky rozhodly, že každá bude vařit dva dny po sobě a já, když jsem sám, tak akorát jeden den. Zbyly ještě nějaký burty, tak jsem z nich uklohnul guláš. Kvůli Čuňasovi jako přílohu jsem uvařil těstoviny. Vaření ale provázal menší incident.

Ze zadního prostoru Jimnyho jsem vytáhl svůj vaříč s 2 kg propanbutanovou bombou. Auta na travnatém prostranství u cesty jsme měli zaparkovaný do sestavy tzv. „dvorku“: Mercedes s Avii stály naproti sobě bokem a Jimny uzavíral jednu prostřední stranu. Plamen hořáku vaříče byl stejně rozfoukánej. Skalák mi řekl, že má vzadu v Mercedesu prkna na postavení zábrany proti větru a tak jsem je opřel o hranu otevřených dveří Avie. Čuňas je přehlídnul a při vytahování benzinového motoru na výrobu el. proudu, kterej chtěl vyzkoušet, prkna shodil a ta mi srazila hrnec s horkou vodou z vaříče. Pocho-

pitelně to vyvolalo všeobecný smích a Čuňasovo rozčilování: „To nevidíš, že jsou to dveře!“

Buřtověj guláš vylepšenej rádnou porcí chilli všem docela šmako-
val, jedine Šárka mu nepřišla na chuť. „Já budu radši vařit za tebe,“
řekla s tím, že budu ve svůj den dodávat akorát suroviny pro vaření.
To mojí kuchařskou ješitnost vůbec nerozhodilo, naopak jsem uvítal,
že jsem se zbavil otáčení kolem „plotny“ a i používání svého pro-
panbutanovýho vařiče s padáním hrnců. „Tak díky,“ souhlasil jsem
ležerně a byl rád, že mi odpadne i mytí připálenýho nádobí.

Při odpolední siestě Čuňas nastartoval svoji elektrickou centrálu a
její kouřový bařání odstěhoval mimo „dvorek“ za Mercedes. Byli
jsme v přírodě s prvotřídním technickým vybavením: prodlužovák se
zásuvkovým „psem“ zásoboval energií nejen laptop, ale dobíjel i
mobily. Čuňas byl velice spokojenej a liboval si: „Takhle si předsta-
vuju dovolenou!“

Dovolenkáři